

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania M. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanej H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 kwietnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 lipca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) wyrokiem z dnia 22 lipca 2019 r., wydanym na skutek apelacji wniesionej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 1 lutego 2016 r., zmienił ten wyrok i oddalił odwołanie wniesione przez odwołującą się M. S. od decyzji organu rentowego z dnia 5 marca 2015 r., którą stwierdzono, że odwołująca się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik płatnika składek „H.” Sp. z o.o. w W. od dnia 11 sierpnia 2014 r.

Odwołująca się M. S. wniosła do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 lipca 2019 r., zaskarżając ten wyrok w całości

i zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 22 § 1 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej jako ustawa systemowa), art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 22 § 1¹ i 1² k.p., art. 734 § 1 k.c. w związku z art. 750 k.c., art. 6 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 11 ust. 2 ustawy systemowej, art. 2a ustawy systemowej, art. 65 § 1 i 2 k.c., a także naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 378 § 1 k.p.c., art. 234 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c., art. 232 k.p.c. oraz art. 386 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych oraz na oczywistą zasadność tego środka zaskarżenia.

Przedstawione przez siebie istotne zagadnienia prawne skarżąca zawarła w pytaniach: 1. Czy prokura, będąca szczególnym rodzajem pełnomocnictwa, w chwili podjęcia czynności prawnych lub faktycznych na rzecz przedsiębiorcy może istnieć bez stosunku podstawowego, przykładowo na podstawie bezumownego pełnienia funkcji, czy przeciwnie, każde wykonywanie funkcji prokurenta (w szczególności w kontekście konieczności dokonania oceny objęcia obowiązkiem lub dobrowolnym ubezpieczeniem społecznym) winno wiązać się z istnieniem stosunku podstawowego: pracy, zlecenia, agencji? 2. Czy prokura, będąca szczególnym rodzajem pełnomocnictwa, może uzasadniać zwolnienie z obowiązku objęcia ubezpieczeniem społecznym w sytuacji, gdy prokurent wykonuje faktycznie czynności na rzecz przedsiębiorcy? 3. Czy fakt pełnienia funkcji prokurenta może uzasadniać zwolnienie z obowiązku objęcia ubezpieczeniem społecznym w sytuacji, gdy pełnienie tej funkcji poparte jest zawarciem umowy, a co za tym idzie istnieniem odpłatnego stosunku obligacyjnego? 4. Czy fakt bycia współnikiem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wykonywania na rzecz tej spółki faktycznych czynności wykraczających poza obowiązki współnika określone ustawą (Kodeksem spółek handlowych) oraz umową spółki uzasadnia zwolnienie z objęcia ubezpieczeniem społecznym, czy wręcz przeciwnie nakazuje, aby organ rentowy zweryfikował i należycie zakwalifikował reżim wykonywanych obowiązków (stosunek pracy lub stosunek zlecenia) i na tej podstawie objął współnika obowiązkiem ubezpieczenia społecznego ze wszelkimi konsekwencjami? 5. Czy

system ubezpieczeń społecznych kreuje obowiązek objęcia ubezpieczeniem społecznym przez wzgląd na podmiotowość w określonym przez ustawę stosunku prawnym, czy w związku ze sprawowaniem funkcji? 6. Czy organ rentowy oraz sąd orzekający w sprawie są związane treścią odwołania w zakresie podstawy objęcia ubezpieczeniem społecznym, czy przy dokonywaniu ustaleń faktycznych powinny badać możliwość podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu innego, aniżeli wynika to z treści zgłoszenia? 7. Czy kognicja sądów rozpatrujących odwołania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 476 § 2 k.p.c. w związku z art. 477⁹ k.p.c. dotyczy treści decyzji organu rentowego oraz żądania zawartego w odwołaniu również w zakresie wskazanej podstawy prawnej?

Uzasadniając z kolei oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżąca podniosła, że wynika ona z podniesionych w tej skardze zarzutów, przy czym najistotniejszym zarzutem jest zarzut nierozpoznania istoty sprawy będący konsekwencją naruszenia przepisów prawa materialnego, przez co zaskarżone orzeczenie „jawi się jako rażąco niesprawiedliwe, krzywdzące oraz dyskryminujące”. Sąd drugiej instancji ustalił bowiem, że skarżąca zawarła z H. Sp. z o.o. umowę, na mocy której miała świadczyć na rzecz spółki określone czynności, oraz że czynności te były faktycznie wykonywane, jednakże ocenił, że nie były one świadczone w reżimie pracowniczym. Równocześnie Sąd Apelacyjny nie ustalił jednak, jaki stosunek łączył skarżącą ze spółką i nie określił podstawy prawnej uzasadniającej nieobjęcie skarżącej ubezpieczeniem społecznym w tak ustalonym stanie faktycznym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do

rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że w przypadku powoływania się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego uzasadnienie wniosku powinno zawierać sformułowane przez stronę zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o

występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468). Nie występuje zaś w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), podobnie jak nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP – wkładka 2003 nr13, poz. 5).

Skarga kasacyjna jest z kolei oczywiście uzasadniona jedynie wówczas, gdy zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002, nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wtedy, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963, nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na

oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Przede wszystkim należy bowiem zauważyć, że skarżąca łączy oczywistą zasadność swojej skargi kasacyjnej z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego. Tymczasem, już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu, przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzecznicy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego. Skarga kasacyjna nie może być, z kolei, uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałyby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, iż konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. pośród wielu postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964).

Co do tej części wniosku, w której skarżąca deklaruje występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, Sąd Najwyższy stwierdza z kolei, że odpowiedź na pierwsze trzy pytania nazwane przez skarżącą istotnymi zagadnieniami prawnymi jest oczywista. Tak jak sprawowanie innych funkcji w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (na przykład członkostwa w zarządzie), również reprezentowanie spółki w charakterze jej prokurenta może bowiem mieć zarówno odpłatny, jak i nieodpłatny charakter, zwłaszcza, gdy ten szczególny rodzaj pełnomocnictwa jest przypisany jednemu ze wspólników, który ewentualne korzyści finansowe czerpie przecież z samego faktu być wspólnikiem i uczestniczenia w związku z tym w podziale zysków uzyskanych przez spółkę. Dla takiej osoby bycie wspólnikiem stanowi zresztą ów „stosunek podstawowy” łączący

go ze spółką. Nie oznacza to jednak, że wspólnika nie może łączyć ze spółką stosunek zobowiązaniowy, w ramach którego będzie on odpłatnie świadczył pracę na rzecz tej spółki. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się bowiem, że żaden przepis Kodeksu pracy, Kodeksu cywilnego oraz Kodeksu spółek handlowych nie zawiera regulacji, która wykluczałaby możliwość skutecznego zawarcia umowy kreującej taki stosunek prawny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2019 r., II UK 556/17, OSNP 2019 nr 12, poz. 149). Przykładowo w dotychczasowej judykaturze dopuszcza się pracownicze zatrudnianie wspólników wieloosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowiskach członków zarządu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 1995 r., I PZP 7/95, OSNAPiUS 1995 nr 18, poz. 227 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 marca 2018 r., I UK 27/17, LEX nr 2508640; z dnia 16 października 2018 r., I UK 115/18, OSNP 2019 nr 5, poz. 61; z dnia 17 maja 1995 r., I PRN 14/95, OSNAPiUS 1995 nr 21, poz. 263; z dnia 23 stycznia 1998 r., I PKN 498/97, OSNAPiUS 1999 nr 1, poz. 13; z dnia 16 grudnia 1998 r., II UKN 394/98, OSNAPiUS 2000 nr 4, poz. 159; z dnia 2 lipca 1998 r., II UKN 112/98, OSNAPiUS 2000 nr 2, poz. 66; z dnia 14 marca 2001 r., II UKN 268/00, LEX nr 551026; z dnia 9 września 2004 r., I PK 659/03, OSNP 2005 nr 10, poz. 135; z dnia 23 października 2006 r., I PK 113/06, Prawo Pracy 2007 nr 1, s. 35; z dnia 23 lipca 2009 r., II PK 36/09, OSNP 2011 nr 5-6, poz. 77; z dnia 4 listopada 2009 r., I PK 106/09, LEX nr 564759; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 357/09, LEX nr 987623; z dnia 3 sierpnia 2011 r., I UK 8/11, LEX nr 1043990). Orzecznictwo Sądu Najwyższego aprobuje także zatrudnienie wspólników wieloosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie umów o pracę na stanowiskach wykonawczych, gdyż w takim przypadku wspólnika nie można traktować jako podmiotu, którego praca polega na obrocie jego własnym kapitałem (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2008 r., I UK 162/08, Monitor Prawa Pracy 2009 nr 5, s. 268-271; z dnia 9 czerwca 2010 r., II UK 33/10, LEX nr 598436; z dnia 12 maja 2011 r., II UK 20/11, OSNP 2012 nr 11-12, poz. 145; z dnia 13 listopada 2013 r., I PK 94/13, OSNP 2015 nr 1, poz. 4; z dnia 16 października 2018 r., I UK 115/18, OSNP 2019 nr 5, poz. 61). Dla objęcia wspólnika ubezpieczeniami społecznymi konieczne jest tylko to, aby wykreowany umową stosunek prawny był

rzeczywiście realizowany, a jeśli ma to być stosunek pracy, to dodatkowo by nosił cechy kategoriale wynikające z art. 22 § 1 k.p., w tym podporządkowanie pracownicze (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2017 r., II UK 451/16, LEX nr 2427158).

Odnosząc się do kolejnych pytań sformułowanych przez skarżącą, Sąd Najwyższy stwierdza, że i one doczekały się odpowiedzi w dotychczasowym orzecznictwie, w którym uznaje się dopuszczalność kwestionowania przez organ rentowy legalności ustalonego przez strony rodzaju stosunku prawnego jako tytułu podlegania lub niepodlegania spornemu tytułowi ubezpieczeń społecznych konkretnemu wynagrodzenia za pracę. Oznacza to, że organ rentowy może negować rzeczywisty charakter spornego tytułu podlegania pracowniczym ubezpieczeniom społecznym, jeżeli przyjęta przez strony formalna pracownicza podstawa zatrudnienia nie spełnia kryterium zatrudnienia pracowniczego ze względu na brak dominujących cech stosunku pracy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r., II UK 149/19, LEX nr 3159587). Jednakże wymaga podkreślenia, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot postępowania wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 309/09, LEX nr 604210; z dnia 7 kwietnia 2011 r., I UK 357/10, LEX nr 863946 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 lutego 2012 r., II UK 275/11, LEX nr 1215286; z dnia 2 marca 2011 r., II UZ 1/11, LEX nr 844747; z dnia 18 lutego 2010 r., III UK 75/09, OSNP 2011 nr 15-16, poz. 215; z dnia 3 lutego 2010 r., II UK 314/09, LEX nr 604214). Dlatego od momentu wniesienia odwołania do sądu sprawa staje się sprawą cywilną (w znaczeniu formalnoprawnym), podlegającą rozstrzygnięciu według zasad właściwych dla tej kategorii spraw. Odwołanie pełni rolę pozwu, a jego zasadność ocenia się na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98, OSNAPiUS 1999 nr 16, poz. 529; z dnia 4 stycznia 2010 r., I UK 252/09, LEX nr 577824). Z tym rozwiązaniem koreluje treść art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia, a w razie uwzględnienia odwołania sąd zmienia zaskarżoną decyzję w całości lub w części i orzeka co do istoty sprawy. Z tego wynika, że sąd nie

dysponuje możliwością dowolnego kształtowania rozstrzygnięcia merytorycznego. Jest związany decyzją i w razie zamiaru jej zmiany nie może orzec o tym, o czym dana decyzja nie rozstrzyga (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I UK 245/17, LEX nr 2553894). Zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji (art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.) w granicach jej treści i przedmiotu (por. m.in. wyroki z Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2010 r., sygn. akt II UK 309/09, LEX nr 604210 i z dnia 10 września 2020 r., III UK 296/19, LEX nr 3060760). Dlatego przed sądem odwołujący się może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Wynika z tego, że postępowanie sądowe zmierza do kontroli prawidłowości lub zasadności zaskarżonej decyzji, a w związku z tym wykluczone jest rozstrzyganie przez sąd, niejako w zastępstwie organu rentowego, żądań zgłaszanych w toku postępowania odwoławczego, które nie były przedmiotem zaskarżonej decyzji (por. postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 5 czerwca 2020 r., II UK 38/19, LEX nr 3158449).

Sąd Najwyższy zauważa natomiast, że lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje, że Sąd drugiej instancji respektował ten właśnie kierunek wykładni, przyjmując go za podstawę oceny dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, z których wynikało, że choć skarżąca wykonywała w spornym okresie na rzecz zainteresowanej spółki szereg czynności, to jednak nie były one realizowane w ramach stosunku pracy deklarowanego w zgłoszeniu dokonanym w organie rentowym, gdyż łączący strony stosunek prawny nie odpowiadał kryteriom określonym w art. 22 k.p. To, czy spełniał przesłanki innego stosunku prawnego stanowiącego tytułu podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, z przyczyn wcześniej podniesionych, było zaś bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zainicjowanej wszak odwołaniem od decyzji, która negowała jedynie pracowniczy tytuł ubezpieczeniowy.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał zatem, iż skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.